

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4182/2019
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2396/18 од 07.03.2019. године, у седници од 30.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2396/18 од 07.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2396/18 од 07.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1. 17/18 од 09.03.2018. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 1945/09, сада И 648/17, и то по основу разлике зараде и накнаде зараде 42.958,76 динара, са законском затезном каматом од 01.07.2009. године до исплате, на име трошкова парничног поступка 38.049,75 динара, са законском затезном каматом од 03.09.2009. године до исплате, и на име трошкова извршења 2.400,00 динара са законском затезном каматом од 09.03.2018. године до исплате. Преко овако досуђених износа, тужбени захтев тужиле је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2396/18 од 07.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке за досуђену разлику зараде и накнаду зараде, као и трошкове парничног поступка. Одређено је да првостепена пресуда остаје неизмењена у ставу првом изреке у одбијајућем делу. Ставом другим изреке,

одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима, а сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете у захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року, као у конкретном случају. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 11.01.2018. године, тужиља је тражила накнаду штете у укупном износу од 83.408,51 динар.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведеног разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић